

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE ONGENAANKBAREN

Psychologische thriller in vier bedrijven

door

1880

Tom de Beckker

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2011

Nr.3080

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE ONGENAAKBAREN* op te voeren moet de naam van auteur *TOM DE BECKKER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2011/220/022
ISBN 978-90-385-11504

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/Tom de Beckker
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeel vuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 3 heren – Fig.)

ERIC :

OLIVIER :

STAN :

SANDY :

OLGA :

KIRSTEN :

VERONICA :

AGENT 1 :

AGENT 2 :

DECOR

Het Appartement van Eric, donkere kleuren, heel afgemeten. Woonkamer en open keuken.

EERSTE BEDRIJF

(Eric, Olivier, Stan, Sandy, Kirsten en Veronica komen binnen in het appartement van Eric na de begrafenis van hun vriend Jan.)

ERIC : Kom binnen. Maak het jullie gemakkelijk. Ik ga koffie zetten. *(gaat naar open keuken)*

STAN : Leuk optrekje heb je hier, Eric.

ERIC : *(vanuit keuken)* Bedankt.

STAN : Je ziet waar het geld zit.

KIRSTEN : Het is een kwestie van combineren.

STAN : Als we de vrouwen niet zouden hebben.

KIRSTEN : Inderdaad.

OLIVIER : Strak.

STAN : Wat is jouw stijl, Olivier?

OLIVIER : Minder strak.

STAN : Maar onze vriend is advocaat, die zijn van nature strak.

OLIVIER : Da's waar.

KIRSTEN : Jongens...

STAN : Wat is er Kirsten? We zijn toch maar over het interieur bezig?

KIRSTEN : Natuurlijk Stan, natuurlijk.

STAN : Vrouwen. Denken altijd direct wat anders.

KIRSTEN : Zullen we het gezellig houden?

STAN : Voor zover dat kan als je net een vriend begraven hebt.

SANDY : Je weet wat Kirsten bedoelt Stan.

STAN : Ik zwijg.

SANDY : Dankjewel.

VERONICA : Het was een mooie dienst.

KIRSTEN : Ja. Ik heb te doen met zijn ouders, zo'n warme mensen.

SANDY : Het is hard je kind te moeten afgeven.

KIRSTEN : En zonder afscheid te kunnen nemen.

STAN : Hebben ze die doodrijder eigenlijk al te pakken?

KIRSTEN : Nee.

OLIVIER : Waarschijnlijk zijn ze al gestopt met zoeken.

SANDY : Waarom zeg je dat Olivier?

OLIVIER : Het is twee weken geleden en nog steeds geen spoor.

STAN : Misschien krijgt hij schuldgevoel en geeft hij zichzelf alsnog aan.

(Eric volgt het gesprek vanuit de keuken.)

ERIC : Of zij. Wie zegt dat het een man is?

KIRSTEN : Ik denk niet dat een vrouw doorgereden zou zijn.

ERIC : En wat maakt jou daar zo zeker van?

KIRSTEN : Zeker ben ik niet. Ik denk gewoon niet dat een vrouw zoiets zou doen.

ERIC : Het was vier uur 's nachts, er waren geen getuigen. Geloof je werkelijk dat een vrouw, met waarschijnlijk een paar glazen teveel op, haar moederinstinct -of hoe je het ook wilt noemen- het overwicht laat krijgen in zo'n situatie?

KIRSTEN : Wat ik wil zeggen is dat...

ERIC : Ja ja, Kirsten.

SANDY : Eric, we zijn allemaal aangedaan door wat er met Jan gebeurd is. Er is geen reden om Kirsten zo aan te vallen.

OLIVIER : Ik heb lucht nodig.

VERONICA : Olivier...

OLIVIER : Laat me maar even doen Vero. *(gaat naar buiten)*

VERONICA : Je moet het hem vergeven. Jan was zijn beste vriend. Hun vriendschap ging dieper dan met eender wie van ons. Geef hem wat tijd, het komt wel in orde. Hij is momenteel kwaad op alles en iedereen.

(Eric komt terug in de woonkamer met koffie. Hij neemt sterke drank aan de bar.)

ERIC : En dan is er koffie. Hoorde ik nu net de voordeur?

SANDY : Olivier is even naar buiten, hij had lucht nodig.

ERIC : Alles in orde?

VERONICA : Laat hem maar even doen.

ERIC : Oké. Kwam Olga nu ook haar hier of niet?

VERONICA : Na haar werk.

ERIC : Veel te goed voor deze wereld, Olga. Altijd maar werken.

STAN : Niet iedereen kan zo'n uren als jij aanrekenen hé Eric. De meeste van ons moeten écht werken.

ERIC : Een goeie Stan, die moet ik onthouden.

STAN : Als je dat maar weet.

ERIC : Eigenlijk moet ik je gelijk geven. Verpleegsters verdienen te weinig voor het werk dat ze doen.

SANDY : En advocaten teveel voor wat ze niet doen.

ERIC : Dat heb ik niet gezegd. En stewardessen Sandy, hoe zit het daarmee?

SANDY : Ik mag niet klagen.

ERIC : Is het nog altijd interessant 'high in the sky'?

SANDY : Zeker.

ERIC : Geen last van jetlag?

SANDY : Daar ben ik al aan gewoon.

ERIC : Wacht tot je met pensioen gaat. Heel je bioritme overhoop.

SANDY : Eric, heb je al eens een stewardess van 65 gezien? Je denkt toch niet dat ik dat tot aan mijn pensioen ga doen?

ERIC : Waar ga je je vleugels dan uitslaan?

SANDY : Heb ik nog niet over nagedacht. Dag voor dag, niet te ver vooruit kijken.

KIRSTEN : Want het kan morgen gedaan zijn, kijk maar naar Jan. Sorry.

SANDY : Niks sorry, het is waar. Wat is het nut tien jaar voorop te denken als morgen een zatlap je van de baan kan vegen?

ERIC : Als je zo redeneert, kan je niets meer plannen.

SANDY : Oké, tien jaar is misschien overdreven, maar je weet wat ik bedoel.

ERIC : Ja, maar ik sluit me er niet bij aan.

SANDY : Dat vraag ik ook niet van je. Heb ik nooit gedaan trouwens.

ERIC : Nee, da's waar. Eigenlijk vroeg je niet veel, misschien zelfs wat te weinig.

SANDY : Wat bedoel je daarmee?

ERIC : Gewoon, als je meer van me verwacht had, had je waarschijnlijk meer gekregen.

SANDY : Eric, dit lijkt me niet het moment om datgene wat er destijds tussen ons was te bespreken, laat staan het te analyseren.

ERIC : Je hebt gelijk.

SANDY : Dank je.

ERIC : Wil er iemand iets sterks bij de koffie?

(Iedereen knikt. Eric neemt een fles sterke drank uit de barkast en zet ze op tafel. Deurbel. Eric gaat opendoen)

VERONICA : Dat zal Olga misschien zijn.

(Eric met Olivier binnen)

Gaat het?

OLIVIER : Ja ja. Sorry mensen.

KIRSTEN : Geen probleem Olivier.

OLIVIER : Zusje, Olga kwam toch naar hier, ja?

VERONICA : Ja, ik verwacht haar elk moment.

OLIVIER : Oké. Dan wacht ik nog even.

VERONICA : Waarmee?

OLIVIER : Dat zal ik straks wel zeggen. Zij moet er ook bij zijn.

VERONICA : Waar gaat het over Olivier?

OLIVIER : Jan zijn testament.

ERIC : Had Jan een testament?

OLIVIER : Zoiets ja.

ERIC : Heeft hij dat aan jou gegeven?

OLIVIER : Nee, aan een notaris.

(Deurbel. Eric gaat opendoen. Eric en Olga binnen)

OLGA : Dag iedereen. Sorry voor de vertraging.

VERONICA : Kom, de koffie staat klaar.

OLGA : Gaat het broertje?

OLIVIER : Ja ja.

OLGA : Hoe was de dienst?

SANDY : Veel volk. Het was een mooi afscheid.

OLGA : En Jans ouders?

KIRSTEN : Het had geen tien minuten langer moeten duren denk ik.

OLGA : Ik heb echt met ze te doen.

VERONICA : Eric, kan je nog een tas geven? Neem een stoel Olga.

(Eric neemt tas in keuken, Olga neemt stoel en gaat zitten)

OLGA : Sorry dat ik er niet bij kon zijn, broertje.

OLIVIER : Dat geeft niet zusje. Hoe was het op het werk?

OLGA : Niet goed. Vanmorgen om vier uur hebben we een patiënt verloren.

ERIC : En dat uitgerekend vandaag.

OLGA : De timing is altijd slecht, Eric.

ERIC : Maar je geraakt er na al die tijd zeker wel aan gewend? Ik bedoel, je kan jezelf er toch niet elke keer door laten meeslepen?

OLGA : Daar geraak je niet aan gewend. Je weet dat de kans om iemand te verliezen in mijn beroep hoger ligt, maar toch blijft het elke keer moeilijk als het gebeurt. De dag dat ik er aan gewend geraak, is de dag om ermee te stoppen.

SANDY : Is er nog koffie Eric?

ERIC : Ja. *(gaat koffie halen)*

OLGA : Koude kikker.

STAN : Advocaat.

VERONICA : Wij hebben in de crèche vorige week ook slecht nieuws gehad. Er is bloedkanker vastgesteld bij een kleintje van 18 maanden.

OLGA : Oh Veronica, dat is verschrikkelijk.

VERONICA : Ze zijn nog verdere onderzoeken aan het doen, maar het ziet er niet goed uit.

OLGA : Arme ouders.

(Eric komt terug in de woonkamer met koffie.)

VERONICA : Ja, en ze hebben lang moeten wachten voor ze zwanger geraakten, dus de klap is dubbel aangekomen. Maar ja, c'est la vie zeker?

STAN : C'est la vie, hoe hard ook.

OLGA : Soms vraag ik me af of ik niet beter een bureaujob had gekozen.

KIRSTEN : Geloof me, dat is het ook niet altijd. Maar, er staan tenminste geen mensenlevens op het spel.

STAN : Elke job heeft z'n voordelen en nadelen.

ERIC : Olivier heeft nog de interessantste denk ik. Schrijver.

OLIVIER : Waarom denk je dat Eric?

ERIC : Je werkt wanneer je wilt, in een omgeving die je zelf kiest. Ideaal, niet?

OLIVIER : Niet altijd.

ERIC : Waarom niet?

OLIVIER : Writersblock. Geloof me, als schrijver wil je dat niet meemaken.

ERIC : Maar dat is van voorbijgaande aard.

OLIVIER : Natuurlijk. Soms na twee uur, soms pas na twee maanden. Geloof me, frustratie is erg energieslopend.

STAN : En jij Eric, hoe is het leven als advocaat?

ERIC : Tja, je weet hoe dat gaat met advocaten.

STAN : Strafrecht was het?

ERIC : Ja.

STAN : En hoe werkt dat gewetensgewijs?

ERIC : Hoe bedoel je?

STAN : Heb je daar geen problemen mee? Mensen vrijpleiten die schuldig zijn?

ERIC : Je gaat er altijd vanuit dat je cliënt onschuldig is, tenzij er overdonderend bewijsmateriaal is.

STAN : Maar dan probeer je hen toch alsnog vrij te krijgen?

ERIC : Nee, je probeert een minimum aan straf te krijgen.

STAN : Dus, ik herhaal mijn vraag: hoe werkt dat gewetensgewijs?

ERIC : Ik probeer gewoon mijn boterham te verdienen, net als iedereen hier.

KIRSTEN : Zullen we besluiten dat iedereen zijn of haar job goed probeert te doen en te

overleven?

SANDY : Goed besluit.

VERONICA : We zijn al lang niet meer allemaal samen geweest. Het is bijzonder spijtig dat de aanleiding de begrafenis van Jan moest zijn, maar het zij zo. Laten we van de gelegenheid gebruik maken om nog eens bij te praten. We zijn allemaal aangedaan door de situatie, maar laten we tenminste proberen de vrede te bewaren. Ik denk dat Jan zou gewild hebben dat we goede herinneringen ophalen en niet dat we mekaar in de haren zitten.

STAN : Dat is waar. Sorry Eric.

ERIC : Het is oké Stan. Ik weet ook wel dat advocaten niet altijd hoog aangeschreven staan, maar geloof me, ik doe m'n best.

VERONICA : Broertje, vertel eens wat de notaris zei.

OLIVIER : Ik kreeg vorige week telefoon van die notaris. Hij zei dat Jan een brief had voor mij, in het geval er iets met hem zou gebeuren. Ik vond het wat vreemd aangezien Jan en ik elkaar zo vaak zagen en hij er nooit een woord over gezegd had. Ik wist niet wat ik moest verwachten.

OLGA : Wat stond erin?

OLIVIER : Ik zal hem voorlezen aan jullie, zoals Jan wou. *(neemt de brief uit z'n zak en begint hem voor te lezen.)*

“M'n beste Olivier,

Als je deze brief leest, wil dat zeggen dat ik er niet meer ben. Ik weet niet wanneer je dit nu leest, maar ik hoop dat het héél lang is nadat ik hier zit te schrijven. Zo niet, dan waren me niet veel jaren gegund. Het zij zo. Olivier, je was en bent m'n beste vriend, één uit de duizenden om het met een cliché te zeggen, maar het is wel zo. We hebben samen plezier beleefd, tranen gelaten, maar nog belangrijker, we zijn er altijd voor mekaar geweest, zelfs toen we nog in luiers rondkropen. De reden waarom ik je dit schrijf, is omdat ik een stille hoop koester dat je een overledene geen gunst kan weigeren. Jij bent een schrijver, en een goede ook. Ik heb altijd in je geloofd, wat de rest er soms ook van mocht zeggen. Je hebt ondertussen enthousiast onthaalde werken gepubliceerd, wat nog maar eens bewijst dat je goed bent. Mijn vraag aan jou is niet meer of niet minder dan dit: wil je een boek schrijven over onze

jeugdijaren? Waarschijnlijk zal de bende van ‘De Ongenaakbaren’ wel samenkomen op mijn begrafenis, als ze er nog allemaal zijn. Ik hoop het van harte. Lees deze brief aan hen voor en haal samen herinneringen op aan de goede oude tijd met alle anekdotes waar we nog zo vaak over spraken en ook diegene die misschien slechts aan enkele bekend zijn. Je zal wel genoeg stof bij mekaar krijgen om een boek te vullen. Wil je dat doen voor een oude vriend? Ik zal je eeuwig dankbaar zijn. Wel, m’n beste, het ga je goed. En tot we mekaar weer ontmoeten: blijf geloven in jezelf. Je vriend, Jan.”

VERONICA : Oh Jan...

OLIVIER : Ik kan zijn verzoek niet weigeren, ik wil het ook niet. Dit is Jans laatste wens en ik zal hem uitvoeren.

SANDY : ‘De Ongenaakbaren’. Het is jaren geleden dat ik die naam nog gehoord heb.

STAN : God, dat waren mooie tijden.

KIRSTEN : Hoe zijn we eigenlijk op die naam gekomen?

OLIVIER : Het was Jans idee. Herinner je je nog die ene dag in het bos? We hadden allemaal drank meegesmokkeld van thuis, vastbesloten om dronken te worden.

KIRSTEN : Ik begin me vaag iets te herinneren.

OLIVIER : Veel stoer was er uiteindelijk niet aan, alleen veel ruzie toen we thuis kwamen.

KIRSTEN : Ja ja, juist, en Jan zei dat we een naam voor onze bende moesten hebben.

OLIVIER : Inderdaad, en hij doopte ons ‘De Ongenaakbaren’, omdat we de wereld aan onze voeten hadden liggen met onze wilde dromen over de toekomst.

KIRSTEN : Jan is altijd een poët geweest.

STAN : Ik heb toen drie maanden huisarrest gekregen. En veel hoofdpijn.

VERONICA : Maar waarom heeft hij nooit eerder over zo’n boek gesproken? Waarom in een brief, op deze manier?

OLIVIER : Hij zal er wel een goede reden voor gehad hebben.

SANDY : Misschien dacht hij dat het anders bij een idee zou blijven, je weet hoe die dingen gaan.

OLIVIER : Misschien. In elk geval, het boek komt er.

STAN : Zie ons hier nu, hoe lang is het geleden dat we nog eens allemaal samen zijn geweest?

KIRSTEN : Zo gaan die dingen nu eenmaal Stan. Je wordt ouder, je groeit uit elkaar en ieder gaat z'n eigen weg.

STAN : Ik weet het wel, maar het blijft spijtig.

VERONICA : Hoe ga je eraan beginnen Olivier?

OLIVIER : Zoveel mogelijk herinneringen van jullie verzamelen en chronologisch ordenen.

VERONICA : Ga je het als een roman schrijven?

OLIVIER : Dat lijkt me het beste. De verhalen zijn van ons en voor ons, dus zal ik het als fictie schrijven. Tenzij jullie er anders over denken.

ERIC : Als je echt van plan bent ermee door te gaan moet het fictie zijn. Je zal toch andere namen gebruiken?

OLIVIER : Ja, behalve 'De Ongenaakbaren'. Dat wordt trouwens de titel. En het boek wordt uiteraard opgedragen aan Jan.

KIRSTEN : Ik heb me altijd afgevraagd hoe je aan zoiets begint.

OLIVIER : Alles vertrekt vanuit een idee. Daarna begint het puzzelwerk om alles te laten evolueren en op z'n plaats te krijgen. Een goede voorbereiding brengt je al halfweg.

SANDY : Ik zou na vijf zinnen de draad al kwijt zijn.

ERIC : Dat komt door het vliegen Sandy, het verschil in luchtdruk.

SANDY : Grappig hoor.

OLIVIER : Het zal beginnen tijdens de zomer dat we mekaar leerden kennen. Tot vandaag.

STAN : Dus heb je meer nodig dan alleen anekdotes van toen?

OLIVIER : Vooral die, maar evengoed wat jullie zoal gedaan hebben nadat we onze eigen wegen zijn gegaan.

ERIC : Waarom zover?

OLIVIER : Omdat hetgene waar Stan en Kirsten het juist over hadden een essentieel onderdeel is van dit soort vriendschappen. Je gaat elk je weg tot die wegen mekaar terug kruisen, als ze al terug samenkomen. Wat is er ondertussen allemaal gebeurd, hoe ziet iedereen leven eruit, enzovoort.

ERIC : Maar zelfs als je het als fictie schrijft, mét andere namen, er zullen toch altijd mensen zijn die verbanden gaan leggen.

SANDY : Heb je ergens schrik van Eric? Een verborgen strafblad waar wij niks van weten?

ERIC : Natuurlijk niet. Hoe zou ik anders m'n beroep kunnen uitoefenen?

SANDY : Wat is dan het probleem?

ERIC : Wie spreekt er van een probleem? Het was gewoon een vaststelling, niet meer of minder dan dat.

OLIVIER : Mensen die mij en mijn werk kennen, weten dat ik autobiografische dingen gebruik, net zoals elke schrijver.

KIRSTEN : Misschien hebben we nog wat koffie nodig Eric.

ERIC : Ik ben al onderweg. *(Eric naar keuken)*

STAN : Eric, waar is het toilet?

ERIC : *(vanuit de keuken)* In de gang, eerste links.

(Stan af)

KIRSTEN : Er zijn zoveel verhalen uit die tijd, ik zou niet weten waar te beginnen.

OLIVIER : Bij het begin, Kirsten.

KIRSTEN : Uiteraard. Maar waar is het begin?

OLIVIER : *“Het was een warme zomerdag, en diep in de bossen verzamelde een groep vrienden zich voor wat hun grootste wapenfeit tot dan zou zijn: stiekem dronken worden met drank die ze hun ouders op slinkse wijze afhandig hadden gemaakt.”*

OLGA : *“Waardoor mijn kleine broertje de daaropvolgende dagen niet meer uit z'n ogen kon zien van de barstende hoofdpijn.”*

OLIVIER : Zoiets ja. Als ik het bij de eerste slok had geweten, was het daarbij gebleven.

ERIC : *(vanuit de keuken)* Ik weet het toch allemaal niet zo. Akkoord, het is de laatste wens van Jan, en je kan niets weigeren aan een dode, maar hoeft het echt op deze manier? Kunnen we het verleden niet laten voor wat het is en de momenten koesteren op onze eigen, persoonlijke manier? Ik zie geen reden om alles publiek te maken, ongeacht het feit dat het met andere namen zou zijn.

SANDY : Eric, waarom doe je hier zo moeilijk over? Ben je bang dat er lijken uit je

kast zullen vallen?

(Eric op met koffie)

ERIC : Ik ben een bekend strafpleiter. Mijn positie is op z'n minst gezegd delicaat. Jullie hebben geen idee van de kringen waarin ik me beweeg. Er liggen constant haaien op de loer, wachtend tot een prooi zich aanbiedt om verslonden te worden. Als er ook maar de minste connectie met mij wordt gelegd, zelfs de meest onschuldige, zullen er altijd individuen zijn die de soep wat aandikken om mij in diskrediet te brengen. En dat is nu net hetgene wat ik in mijn professie kan missen als de pest. Mijn gezicht komt net iets te vaak op tv dan me lief is. Het kleinste schandaal, ongeacht of het nu waar is of niet, kan me ten gronde richten, zowel professioneel als persoonlijk.

SANDY : Overdrijf je nu niet een héél klein beetje?

ERIC : Sandy, het is wat het is. Einde verhaal.

SANDY : Man, je doet precies of je de Eerste Minister bent. Je ziet spoken.

ERIC : Dat is dan jouw bescheiden mening. En eerlijk gezegd kan het me niet verdommen wat jij denkt.

SANDY : Nu wordt het nog mooier.

ERIC : Dus, beste vrienden, ik besluit mijn pleidooi met de woorden: ik wil niet dat dat boek er komt.

VERONICA : Dit is toch al te gek.

ERIC : Nee Veronica, dat is het niet.

(Stan op)

VERONICA : Jawel Eric, dat is het wel! Ben je nu echt bang dat we je vuile was gaan buiten hangen? Trouwens, je zegt toch wat je wilt zeggen? Voor zover we weten, of mogen weten, vertel je wat je wilt. Jij bepaalt toch zelf wat er over jou in dat boek komt of niet soms?

STAN : Wat gebeurt er?

OLIVIER : Eric wil niet dat ik het boek schrijf. Hij is bang dat het hem in diskrediet zal

brengen.

STAN : Och komaan zeg! Eric, waar slaat dit op? Het gaat hier verdomme om jeugdherinneringen van een paar vrienden die samen opgegroeid zijn. Het zijn geen staatsgeheimen!

ERIC : Stan, zelfs als het om onschuldige anekdotes gaat zoals samen joints roken, dan zullen die in verband gebracht worden met mij. Want zelfs al geef je me een andere naam, als je mijn levensloop tot vandaag omschrijft zal ik herkend worden en in verband gebracht worden met druggebruik, om maar iets te noemen. Dus, ik wil niet dat dat boek er komt.

STAN : Dat boek komt er wel! Het is Jans laatste wens en ik denk dat ik voor iedereen behalve één in deze kamer spreek als ik zeg dat we zijn verzoek zullen inwilligen. Godverdomme man, de wereld draait niet om jou!

ERIC : Kan het jullie dan echt niet schelen dat ik hierdoor kapot gemaakt kan worden?! Als tieners waren we misschien 'ongenaakbaar', maar de tijden zijn wel veranderd!

STAN : Och man, bewaar je advocatenpraat voor in de rechtszaal!

ERIC : Wie is hier nu eigenlijk de egoïst?

KIRSTEN : Jongens, zo kan het wel weer. Mag ik jullie eraan herinneren waarom we vandaag samen zijn? We hebben verdomme net een vriend begraven. Het heeft geen zin om tegen mekaar te staan roepen. Laten we de hele zaak bespreken als volwassenen en een oplossing zoeken die voor iedereen aanvaardbaar is.

STAN : Ik denk dat mijnheer hier niet voor rede vatbaar is.

ERIC : Ik hoef me niet de les te laten spellen in m'n eigen huis.

STAN : Goed, zal ik vertrekken? Mij niet gelaten hoor. Mensen, als jullie hierover verder willen praten als volwassenen en goeie vrienden onder mekaar, je weet me te vinden. Salut! (*weg en af*)

ERIC : Dag Stan!

SANDY : Eric!

(Kirsten loopt Stan achterna)

KIRSTEN : Stan, wacht! (*af*)

VERONICA : Geweldig Eric, dat heb je goed aangepakt.

ERIC : Nu zal het mijn schuld nog zijn ook. Mooi is dat.

VERONICA : Je had het anders kunnen aanpakken. Van een advocaat hadden we wel een iets subtielere aanpak mogen verwachten, niet?

ERIC : Ik heb enkel gezegd wat ik over de hele zaak denk en het waarom. Hij moest zo nodig een grote bek opzetten. Wie is er subtiel geweest?

SANDY : Wel, Eric, misschien ben je dan wel beter met woorden dan Stan, maar zeker niet gevoeliger.

ERIC : Beroepsmisvorming zeker?

SANDY : En altijd het laatste woord moeten hebben.

ERIC : Zo is dat.

SANDY : Ach man, word toch eens volwassen.

ERIC : Luister, ik ben wie ik ben, en ik ga me daarvoor niet excuseren. Ik vind niet dat ik iets verkeerd gezegd heb, en daar blijf ik bij. Als hij niet in staat is om een discussie te voeren, dan is dat zijn probleem, niet het mijne.

SANDY : Zo kunnen we nog wel een tijdje blijven doorgaan. Maar het zal de zaak niet oplossen.

OLGA : Geweldig. En hier zitten we dan.

OLIVIER : Misschien had ik met de brief moeten wachten tot een paar dagen na de begrafenis, tot de gemoederen wat bedaard waren.

VERONICA : Ollie, dat zou binnen een paar dagen niet anders geweest zijn. Mensen veranderen nu eenmaal niet, je leert ze gewoon beter kennen.

ERIC : Wat wil je daar mee zeggen, Veronica?

VERONICA : Wat ik zeg, Eric. En voor je het vraagt: ja, ik heb het vooral over jou.

ERIC : Mooi. Nog iemand die wat over me te zeggen heeft? Doe gerust hoor, ik kan er wel tegen. Advocaat, olifantenhuid, weet je wel. Jezus!

SANDY : Eric, wil je nu verdomme eens stoppen met ... met ... wat het ook is dat je aan het doen bent!

ERIC : Olivier heeft gelijk. Misschien moest iedereen maar naar huis gaan om de dingen eerst een plaats te geven. Als de gemoederen bedaard zijn kunnen we desgevallend nog eens een poging ondernemen om een geciviliseerd gesprek te voeren.

SANDY : Het beste plan van de dag.

VERONICA : Ik denk het ook. Dit heeft totaal geen zin. Niet vandaag. Ollie?

OLIVIER : Oké.

ERIC : Goed, want ik moet toch nog een paar dossiers afwerken tegen morgen. (*checkt zijn agenda*) Wat denken jullie van volgende zaterdag? Jullie zijn natuurlijk terug welkom hier. Zeven uur?

OLIVIER : Goed voor mij.

OLGA : Ja.

VERONICA : Voor mij ook.

ERIC : Sandy?

SANDY : Ja, ik denk het wel. Ik moet vliegen vrijdag, maar ik ben terug op zaterdagmorgen. Dan kan ik nog een paar uur slapen.

ERIC : Mooi, dat is dan geregeld. Kan er iemand Stan en Kirsten verwittigen?

VERONICA : Dat zal ik wel doen.

ERIC : Goed. Ik zie jullie volgende week.

(Veronica, Olga; Olivier en Sandy vertrekken. Ze wachten bij de deur)

OLIVIER : Tot zaterdag.

ERIC : Tot dan. En Olivier?

OLIVIER : Ja?

ERIC : Begrijp me niet verkeerd wat dat boek betreft, maar het overvalt me een beetje. Ik moet er eens rustig over kunnen nadenken. Oké?

OLIVIER : Natuurlijk, Eric.

ERIC : Goed.

VERONICA : Eric.

ERIC : Vero.

OLGA : Mijnheer Advocaat.

ERIC : Olga.

(Olivier, Veronica en Olga zijn nu buiten. Sandy wil ook buitengaan)

ERIC : Sandy?